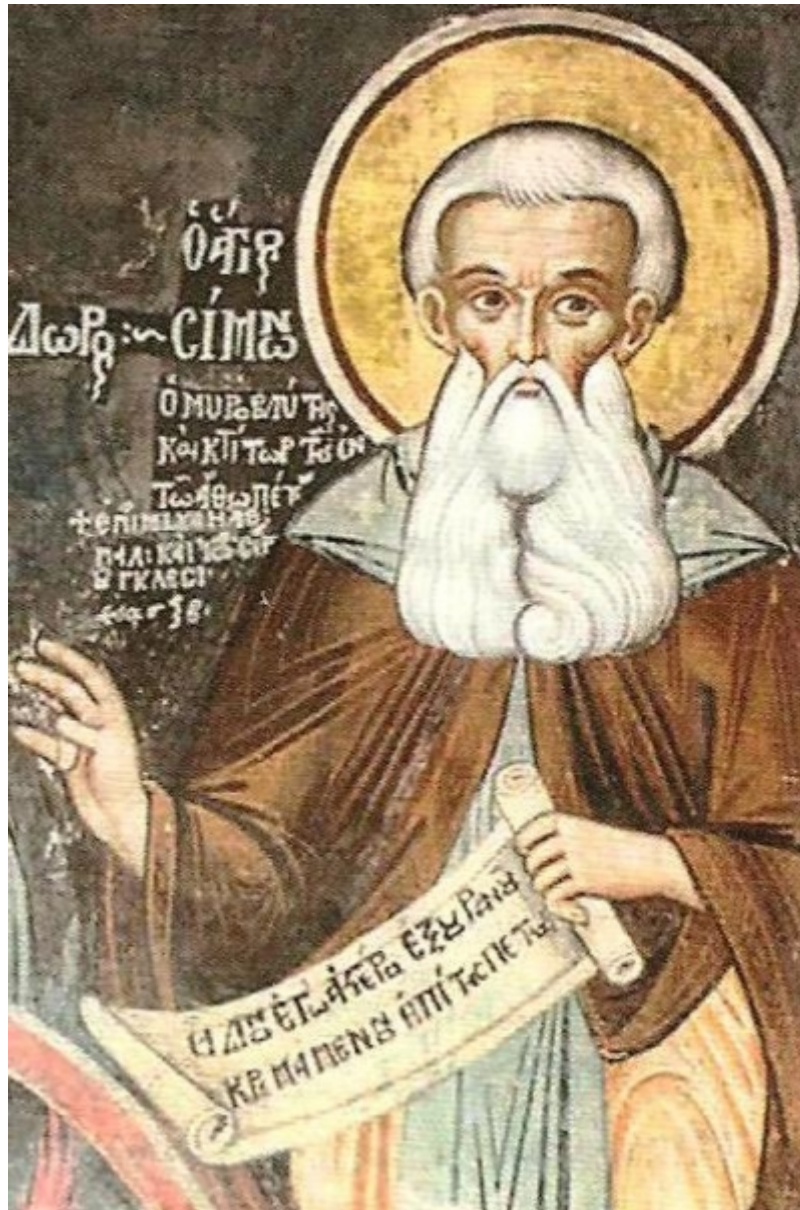
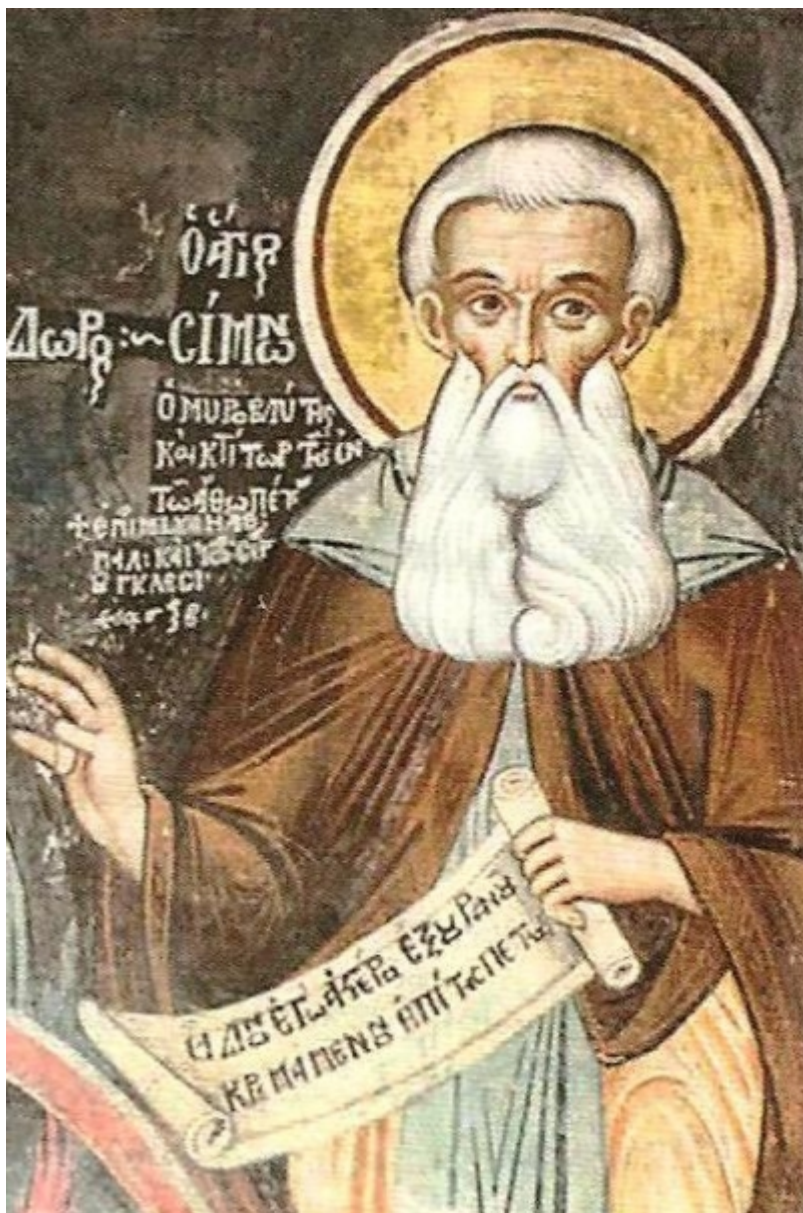

28 Δεκεμβρίου 2024

Όσιος Σίμων ο Μυροβλύτης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Κτήτορας της τολμηρότερης αρχιτεκτονικά αγιορείτικης μονής, της Σιμωνόπετρας. Υπήρξε θαυμάσιος ασκητής, θαυματουργός και μυροβλύτης.

Υποτάχθηκε σε αυστηρό Γέροντα και τόσο τον αγάπησε, ώστε την ώρα που κοιμόταν ασπαζόταν τα πόδια του και κατά την απουσία του τον τόπο της κατακλίσεως του. Πίστευε ότι δίχως αυτόν δεν θα μπορούσε ν' ανεβεί στον ουρανό. Η υποταγή του έδωσε την υψοποιό ταπείνωση και αυτή τη διάκριση. Με την ευλογία του Γέροντα του κατοικεί σε σπήλαιο, που σώζεται μέχρι σήμερα κοντά στη μονή του, για να δοθεί όλος στην προσευχή, δίχως να φοβάται τις συχνές επιθέσεις των δαιμόνων. Οι επισκέψεις των ανθρώπων τον σύγχυζαν και ετοιμαζόταν ν' αναχωρήσει σ' ερημικότερο τόπο, όταν άκουσε προσευχόμενος ουράνια φωνή: «Σίμων, φίλε πιστέ, και λάτρη του Υιού μου, μη αναχωρεί των ώδε, ότι εις φως τέθεικά σε μέγα, και μέλλω να δοξάσω τον τόπον τούτον με το όνομα

σου». Πιστεύοντας στην αναξιότητά του ο άξιος, θεώρησε τη φωνή τέχνασμα του πονηρού. Τη νύκτα των Χριστουγέννων προσευχόμενος είδε αστέρα να κατεβαίνει από τον ουρανό και να στέκεται πάνω στην πέτρα, όπου σήμερα η μονή, και η φωνή της Θεοτόκου να του λέγει· «Εδώ πρέπει να θεμελίωσης, ω Σίμων, το κοινόβιόν σου, και να σώσης ψυχάς, και πρόσεχε καλώς· μη απιστήσης, ως πρότερον, εγώ θέλω είμαι βοηθός σου».

Θαυματουργικά προχώρησε στην ανοικοδόμηση της μονής ο όσιος. Την εκκλησία αφιέρωσε στο όνομα της κατά σάρκα Γεννήσεως του Κυρίου και τη μονή ονόμασε Νέα Βηθλεέμ. Με θεάρεστη πολιτεία τελείωσε τον βίο του σε προχωρημένη ηλικία στις 28 Δεκεμβρίου 1257. Ανάμεσα στους τελευταίους λόγους, πού είπε στους υποτακτικούς, λίγο πριν το τέλος του, ήταν και οι εξής· «Θέλω να σας επισκέπτομαι πάντοτε, και θέλω σας φυλάττω από κάθε πειρασμόν ορατόν και αόρατον... να ήστε ειρηνικοί· φιλόξενοι· να επιτελήτε τας εορτάς πνευματικώς... να ευλαβήσθε και τον Ηγούμενον με όλην σας την δύναμιν. Αυτά εάν φυλάττητε και μετά τον θάνατον μου, καθώς και ζώντος μου τα εφυλάττετε, θέλω είμαι νοερώς μαζί σας πάντοτε...». Ονομάσθηκε μυροβλύτης, γιατί «τοις πάσιν εφάινετο μύρον αναβλύζον από του τάφου αυτού». Δυστυχώς και το χαριτόβρυτο λείψανο του και ο τάφος του μένουν σήμερα κρυμμένα και άγνωστα. Ο Σέρβος δεσπότης Ιωάννης Ούγγλεσης (+1371), ύστερα από θαυματουργική επέμβαση του οσίου στη θεραπεία του τέκνου του, μεγάλωσε τη μικρή μονή και την πλούτισε με δωρεές και αφιερώματα.

Ο όσιος Ησαΐας έγραψε τον βίο του, τον όποιο μετέγραψε ο όσιος Νικηφόρος ο Χίος. Οι μοναχοί Θεόφιλος και Ραφαήλ συνέθεσαν κανόνες, ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης Χαιρετισμούς και Εγκώμιο, ο μακαριστός αρχιμανδρίτης Ιερώνυμος Σιμωνοπετρίτης οκτώηχο κανόνα και εξέδωσε την ακολουθία του.

Η μνήμη του τελείται πανηγυρικά στη μονή του στις 28 Δεκεμβρίου.

Πηγή: Μοναχού Μωϋσέως Αγιορείτου, Άγιοι Αγίου Όρους, Εκδόσεις Μυγδονία, Θεσσαλονίκη, 2007.